

NOG IETS OVER EENE VERSTANDIGE DUIF.

Onze lezers zullen zich herinneren, dat wij onlangs (zie den vorigen jaargang, bl. 180) aan een stukje van den heer T. A. F. VAN DER VALK, getiteld: „Eene verstandige duif,” eene plaats inruimden, onder toevoeging van eenige opmerkingen, waarin een bescheiden twijfel werd geopperd, niet aangaande het daarin medegedeelde feit zelf, maar aangaande de juistheid der wijze, waarop het door den schrijver geduid was.

In een onlangs van genoemden heer ontvangen brief komt hij op deze zaak terug en geeft zijne redenen op, waarom hij van oordeel is, dat met geen mogelijkheid kan gedacht worden aan een toevallig verward raken van de pooten der jonge duif in het touw, waardoor zij omwikkeld waren.

De schrijver zegt daaromtrent het volgende:

„Voorerst, het was hetzelfde nest, waarin kort te voren twee malen achtereen andere jongen waren uitgebroed, bij wie men niets van dien aard had bespeurd. Ook vond men binnen in het nest geene andere losse draden, die er, dunkt mij, toch ligt in overgebleven zouden zijn. En eindelijk, ik heb wel meer gezien, dat vogels met hunne pooten verward raken in draden en vezels, maar ik heb tevens gezien, dat dit dan zeer dunne draden waren, vooral haren, die zich zeer gemakkelijk om de pooten winden. Nooit heb ik gezien, dat dit ook het geval was, zooals hier, met een stuk oud en tamelijk hard touw, ter dikte van het dunne einde van een penneschacht. Dat wikkelt zich niet zoo gemakkelijk om de pooten van zulk een dier, vooral niet op die wijze zoo als hier het geval was. Het had al het voorkomen van opzettelijk te zijn geschied. Had een mensch het gedaan, dan zou men alleen zeggen: hij heeft het dom gedaan, omdat die omwikkeling veel sterker en overvloediger dan noodig was om het gaan te beletten. Inderdaad is de gedachte bij mij opgekomen, of het welligt door dezen of genen uit baldadigheid gedaan was. Doch er bestond niet

de allergeeringste grond om dit te denken, te minder daar het duivenhok zich op een achtererf bevond, dat geheel door een muur was afgesloten.

„En zoo ben ik er toe gekomen, om de verklaring, die de houders van de duiven mij aan de hand gaven, als de ware aan te nemen. Ik zie daarin dan ook niets ongelooflijks, vermits, naar mijne meening, eene verstandswerking bij de dieren in het algemeen niet zoo zeer tot de zeldzaamheden behoort. Hoe dikwijls wijzigen zij niet hunne gewone verrigtingen, naarmate verschillende omstandigheden dit vorderen! En a priori mag men mijns inziens aannemen, dat het dierlijk verstand zich het meest zal openbaren in zulke gevallen, waar het het behoud van de jongen geldt.”

Door het opnemen van het bovenstaande voldoen wij gaarne aan het verzoek van den heer VAN DER VALK om de redenen, die hem bewogen zijne duiding van het bedoelde feit voor de ware te houden, onder de oogen onzer lezers te brengen. Wij voor ons hebben daaraan niets toe te voegen, dan alleen de herhaling van den wensch, dat zij, die duiven houden, er hunne aandacht op vestigen, of deze vogels somtijds, onder zekere omstandigheden, de pooten hunner jongen op eene dergelijke wijze met draden omwikkelen, en wel zóó, dat daarin een blijkbaar opzet merkbaar is.

Hg.